

Pauli Andra Bref Till Tessalonikerna.

Inledning.

Medan aposteln ännu uppehöll sig i Korint, erhöll han vidare underrättelse från de kristna i Tessalonika, som visade, att de fortfarande i tronns lif och i kärleken, ja, i ståndaktigt tålmod under fortsärande bedröfwelser. Allt detta uppfylde honom med glädje och tacksamhet till Gud, men tillika fick han weta, att några af dessa kristna sysselsatte sig med förwetna bemödanen att utdröna dag och stund för Kristi tillkommelse. Detta medförde tillika en benägenhet att försumma de jordiska göromålen. Aposteln underwisar och styrker dem i deras tro, men warnar dem för den farliga astwäg, hwilken några hade börjat att beträda, och underwisar dem om de tecken och det tillstånd på jorden, som först måste komma, innan Kristi tillkommelse sker. Deras kunde de lätt weta, att Kristi tillkommelse icke kunde wäntas hwar ögonblick som helst. De borde dagligen wara beredde att stillas hädan, och för öfrigt med samwetsgamm flit och trohet söta sitt jordiska kall, gifwa att på tidens tecken och tidens händelser samt wänta på Herrens tillkommelse, men icke försöka att utdröna tiden derför. Den underwisning, som här är gifwen, är qansta wigtig för Kristi kyrka och blifwer allt wigtigare, ju närmare dessa stora händelser äro för bören.

1 Kapitlet.

Beslutning. Aposteln tackar Gud för Tessalonikernas fasthet i tron och beder för dem.

Paulus och Silvanus och Timoteus till Tessalonikernas församling i Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

1 Tesj. 1: 1.

2 Nåd ware med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!

Se 1 Tesj. 1: 1.

3 **W**i äro pligtige att alltid tacka Gud för eder, mina bröder, såsom tillhörigt är, för det att eder tro rikligen tillwäxer, och att den inbördes kärleken hos hwar och en af eder alla öfwerflödar,

Fil. 1: 3.

Kol. 1: 3. 1 Tesj. 1: 2. Ef. 1: 16.

Dessa kristnas tro och kärlek uppenbarades allt mera och wägte till under deras förföljelser och lidanden.

4 så att wi sjelfwa berömma oss af eder i Guds församlingar för edert tålmod och eder tro i alla edra förföl-

jelser och i de bedröfwelser, hwilka I uthärdan,

1 Tesj. 2: 19.

Denna församling kunde för sin tro, kärlek och tålmod tjena till uppmuntran, tröst och förredöme för andra församlingar.

5 såsom ett bewis på Guds rättfärdiga dom, att I mån aftas wärdige Guds rike, för hwaras skull I och Iiden,

Matt. 5: 11 f. 1 Tesj. 2: 14.

Kristi bekännare blifwa icke för sin tros skull eller för sina gerningars eller lidandens skull wärdige Guds rike, ty Kristus allena gör dem wärdige, och för hans skull allena blifwa de salige, men de frommas lidanden och de ogubattigas lyda i detta lifwet äro bewis derpå, att en fullkomlig och rättwis dom är att wänta, hwarigenom Guds helighet och rättfärdighet skall uppenbara sig. Då Gud låter lidanden öfwergå de troende, så wisar han dermed, att han vill göra dem wärdige Guds rike, och då han låter de ogubattiga falla i sådan blindhet och förhärdelse, att de förfölja Kristi bekännare, så är det ett tecken till den dom, hwartill de sjelfwe gåta sig wärdige.

6 om det annars är rättfärdigt hos Gud att med bedröfwelse webergälla dem som bedröfwa eder,

Guds rättwisa fordrar, att den, som gör ondt,

måste lida ondt. De som bebröfwa Guds folk bewisa derigenom sitt hat till sanningen, till heligheten och till Gud sjelf, och så mycket mera är det derigenom uppenbart, att den dom är rättwis, som slutligen öfvergår dem. Men då webergällningsrätten tillhörer Gud allena, så skall Guds folk aldrig skjels hämnas på sina fiender, utan blott söka att webergälla ondt med godt. Min är hämnaden, jag skall webergälla, säger Herren, Rom. 12: 19.

7 och att gifwa eder, som bebröfwens, webergwiddelse med oss, när Herren Jesus warer uppenbar från himmelen med sin magts änglar,
1 Tesf. 4: 16.

Den fullkomliga webergällningen inträder då Herren Jesus warer uppenbar, Kol. 3: 4. Änglarna äro Guds händer och uträtta hans befallningar med den magt och de krafter han gifwer. I stapelsen fröjdade sig morgonstjernorna; då lagen utgafs, woro änglahätar wertsamma; wid Kristi födelse, uppståndelse och himmelsfärd uppenbarade sig änglar, och wid Kristi tillkommelse till domen är han omgifwen af änglahätar och utsänder änglar att församla hans utvalda. Webergwiddelse, d. ä. friid och förlofning från allt ondt. Gud uppenbarar sin rättfärdighet, helighet och rättwisa, i det han försätter hwarje fönuftigt wäsen i det tillstånd, som motsvarar detta wäsens inre beskaffenhet, salighet för de heliga, qwal för de onda.

8 i eldslåga, för att hämnas på dem som icke känna Gud och icke lyda wår Herre Jesu Kristi ewangelium,
Rom. 2: 8. 2 Petr. 3: 7.

De som dömas med hämnadens dom, äro af tvegegömda betydligt olika beskaffenhet, nemligen först sådana, som icke känna Gud, således Judar, musammebaner, hebringar och alla sådana, som äro ofunniga i Guds ord, äfwen om de kallas kristna; för det andra alla sådana, som hafwa mer eller mindre kristlig kunskap, men icke wilja lyda Kristi ewangelium. Alla som icke lyda ewangelium, ställa sig sjelfwa under lagen. Hwad den lydiga menniskan efter lagen har att wänta, betecknas genom Sinais brand och ljungeld, 2 Mof. 19: 16. De som icke lyda ewangelium och icke anamma frälsningen med tron, wälja sjelfwa lagens förbannelse och Guds rättfärdiga wredes eld, se 5 Mof. 4: 24. Ebr. 12: 29. 2 Petr. 3: 10.

9 hwilka skola lida straff, ewigt förderf ifrån Herrans ansigte och från hans trakts härlighet,

Den allsmågtige domarens ansigte och hans magts härlighet äro redan tillräckliga att förorsaka de opänthfödda menniskorna den allra största försträckeelse och häpnad, se App. 6: 15, 17. Luf. 23: 30. Och alla jordens folk skola jemra sig, App. 1: 7.

10 när han kommer för att på den dagen förhärligas i sina heliga och be-

undras i alla dem som tro. Ly wårt wittnesbörd till eder har blifwit trodt.

Då Herren Jesus kommer, blifwer han förhärligad i sina heliga, och de blifwa uppenbarade med honom i härlighet; de afsmnade uppstå med en förklarad lefamen, de troende, som lefwa wid hans tillkommelse, blifwa förwandlade och utan lefamlig dödd förhärligade. Han uppenbarar sin förunderliga kraft och sin gudoms-magt i alla dem, som i tron äro belattige af Guds natur, de blifwa då uppenbarade såsom Guds barn, de blifwa till själ och kropp förklarade; och detta skall hos alla, som äro qwar i lynden och mörkret, förorsaka den allra största förundran; ja, äfwen hos de troende sjelfwa, då det blifwer dem uppenbart, hwad Gud har beredt åt dem, som älska honom, 1 Kor. 2: 9. Detta skall ske på den dagen. De orden: ty wårt wittnesbörd till eder har blifwit trodt, d. ä. predikan om Kristus, tillägga aposteln, för att stärka deras tillförsigt, att of dem skall weberfaras den härlighet som förestår de trogna.

11 Fördenksfull bedja wi och alltid för eder, att wår Gud wille anse eder wärdige kallens och krafteligen fullborda hwarje godhetens uppsåt och tronns werk,

Med förbönen wisar aposteln här, att det är Gud allena, som kan göra menniskan wärdig till kallens härlighet och genom sin kraft upphylla den nya wiljans goda uppsåt och tronns werk, som han i sina utforade har begynt.

12 på det att wår Herre Jesu Kristi namn må warda förhärligadt i eder, och I uti honom, efter wår Guds och Herren Jesu Kristi nåd.

På den stora dagen skall Kristi namn blifwa förhärligadt i hela Guds folk, och Guds folk förhärligas i honom, emedan hans öfwerstepresterliga och konungsliga embete då skall uppenbara sin fullkomliga kraft i alla de utforade. Att blifwa omwänd, rättfärdiggjord och pänthfödd, att så lida i Jesu efterföljelse, att blifwa helgad i sanningen, att blifwa förklarad till den inwertes menniskan och förhärligad i uppståndelsen — allt detta är ett nådens werk, hwari-genom Kristus blifwer förhärligad i alla de benådade.

2 Kapitlet.

Antikrists nppträdande före Kristi tillkommelse.
Förmaning till såndaktighet.

Men wi bedja eder, mina bröder, angående wår Herre Jesu Kristi tillkommelse och wårt församlande till honom,

I afsende på Kristi tillkommelse och alla troendes slutliga och fullkomliga förening med honom gifwer aposteln här en så wigtig underwising, att han bedjande uppmanar alla att ofta berpa.

2 att I icke hastigt låten rubba eder från besinningen eller försträcka eder,

hvarken genom ande eller genom tal eller genom något bref, såsom från och, såsom om Herrens dag wore för handen.

Matt. 24: 4 f.

Icke hastigt, icke tanlöst böra de troende låta rubba sig från sin besinning och icke låta försträcka sig eller uppväckas till någon förhastad glädje, såsom om Kristi tillkommelse wore strax att vänta. **Hvarken genom ande, nemligen någon föregifven uppenbarelse, eller genom tal, nemligen några utläggningar, förklarningar af profetiska och apostoliska ord, icke heller genom något föregifvet distadt bref, såsom om det wore från en apostel, skulle de kristna låta hänföra sig och tänka, att Kristi tillkommelses dag wore alldeles nära.**

3 Ingen befrage eder på något sätt; ty befförinnan måste affallet ske och syndens menniska, förderfwets son, warda uppenbar,

Matt. 24: 23 f.
1 Tim. 4: 1. 1 Joh. 2: 18.

Här wisar aposteln, att Kristi tillkommelse icke sker för än ett stort affall sett i Kristi kyrka, och en stor och mächtig fiende, den personlige antikrist blifwer uppenbarad, som i egentlig mening kallas syndens menniska, förderfwets son. Fiendskapen emot Gud uppnår i honom sin höjd. Ju större fiendskapen är emot Gud, desto större är synden och förappelsen. Om detta affall, se Matt. 24: 10—39, och om denne fiende, som äfwen kallas antikrist, 1 Joh. 2: 18, se Upp. 11: 7; kap. 13: 8; kap. 17: 11; kap. 19: 19, 20. Dan. kap. 7 och 8.

4 som sätter sig emot och upphäfwer sig öfwer allt som kallas Gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel såsom en Gud och föregifwer sig sjelf vara Gud. Dan. 11: 36.

I detta mäktiga öfwerhufwud, hwari alla ondskans krafter samla och förena sig, uppnår allt förakt emot Gud och emot all religion sin högsta höjd; han framtwisar sig sjelf, att han är Gud, och han skall blifwa trodd; han will sjelf tillbedjas och äras i Guds ställe, och det skall ske så, Upp. 13: 8; han förföljer och söker att utrota alla, som icke wilja dyrka honom, utan tillbedja den fanne Guden, Upp. 13: 15. Denna person framträder, när affallet i kristna kyrkan så widt utbredt sig, att wägen står honom öppen. Mennistorna hafwa nu redan börjat ett sådant afquberi. De sätta förnufwet till domare öfwer Guds ord; de upphöja och ära så kallade snillen, såsom om de wore gudomliga, äfwen då de bewisat sig såsom uppenbar ogudaktiga. Anfallen mot den kristna tronns grundwalax winna det största bifall af dem, hwilka denna werldens gud har förblindat.

5 Minnens I icke, att jag sade eder detta, när jag ännu war hos eder?

Så wigtig war denna lära för aposteln, att han strax i början hade underwisat de kristna om dessa wigtiga ting.

6 Och nu weten I hwad det är som

hindrar; på det att han i sin tid må warda uppenbar.

Hwad som ännu hindrar den antikristiska magten att taga öfwerhand, war den werldsliga öfwerheten. Äfwen den hedniska öfwerheten på den tiden war ett sådant hinder. Judarne hade fördoft att i Rom uppstålla en falsk Messias, och denne wann stort anhang, men kejsaren (Klaudius) dämpade rörelsen och fördröf Judarne från Rom, se Ap. G. 18: 1, 2. Så länge den werldsliga öfwerheten erkänner Gud såsom allsmächtig Herre och Konung och Kristus såsom werldens frälsare, så kan antikrist icke blifwa uppenbarad, för än detta hinder blifwer öfwerwunnet. Till en del har detta redan skett i äfwilliga länder, så att onskans magt börjat uppenbara sig i en ogudaktig tidsande, i sjelfherstande folk-wilja, i menniskoförledning o. s. w. Men den tid, som i Guds rådslut är beständ för att tillåta det ondas utbrott och framgång till allmän stenbar seger, är ännu för og förborgad.

7 Ty laglöshetens hemlighet är redan werksam; allenast, den som nu hindrar, han måste undanröbjas.

Onskans hemlighet war redan då werksam, sataniska krafter wertade på äfwilliga sätt, för att motarbeta och utrota Kristi ewangelium och den fanne Gudens dyrkan. Redan på apostlarnas tid började den mot kristendomen fiendtliga läran wisja sig i de irländor, hwilka i de apostoliska breffwen bekämpas.

8 Och då skall den laglöse warda uppenbar, hwilken Herren skall dräpa med sin muns anda och tillintetgöra genom uppenbarelsen af sin tillkommelse; Upp. 19: 20.

Han sätter sig öfwer Guds lag och gör sin wilja till lag för andra. Denna ondska och laglöshet har mäktigt framträtt i påstwevaldet, som efter godtycke fördumlat och förfalskat salighetsläran och tillwälat sig oinfränkt herrawälde öfwer menniskornas samweten, och föregifwit, att påfwen är ofelbar, äfwen den ber på jorden regerar i Kristi ställe. Ännu tydligare har antikrists ande framträtt i våra tider i den falska werldswisshet, som förnekar Gud och Kristus och förkastar eller förfalskar uppenbarelsens ord. Alla tydligast skall ondskan uppenbara sig i den person, som här kallas i egentlig mening den laglöse, den onde. Huru den laglöse, som sätter sig i Guds och Kristi ställe, skall blifwa förtrad och i grund förderfwad, se Upp. 19: 15—21, och detta sker wid uppenbarelsen af Kristi tillkommelse. Kristi muns ande är för hans fiende såsom ett skarpt tveeggadt swärd.

9 och dennes tillkommelse sker i följd af Satans werksamhet med all lögnens kraft och tecken och under

Matt. 24: 24.

Antikrists uppträdande förberedes och befordras genom Satans werkan, som afstär den falska lärdomen, den ogudaktiga tidsandan, det allmänna affallet från Kristus o. s. w. Satan understödder antikrist med sina krafter till att göra tecken och under, hwarmed han bedrager

menniskorna till att tro honom vara Gud. Han skall göra så stora tecken och under, att, om möjligt, skola äfwen de utvalda bliwa wisseledda. Matt. 24: 24. I antiktrost framträder Satan mer än någonsin förut i menniskogestalt; han lyftas att i denna person öfwerwinna hwad som finnes qwar af Guds beläte i den fallna menniskonaturen, han införlifwar sig med denna person och will med denna förening efterapa Guds Söns mandomshanammelse. Såsom i Kristus bor gudomens fullhet, så försöker Satan att sammanmjälta sitt wäsende och sin ande med den person, som kallas ihudens menniska, så att den må bliwa ett tillfäll för Satans fullhet i en tjuifande och förförande gestalt.

10 och med allt orättfärdighetens be-
dräget bland dem som warda förtäp-
pade, dersöre att de icke hafwa motta-
git kärleken till sanningen, att de måtte
bliwa frälsta. 2 Kor. 4: 3 f.

De, som icke wilja af Guds nåd emottaga kärleken till sanningen, nemligen till Kristus själf, som är wägen, sanningen och lifwet, de bewisa just dermed, att de förtästa sanningen, att de älska lögnen, och dersöre låter Gud till slut den försökelse komma, genom hwilken deras orättfärdighet, som de hafwa i hjertat, också framträder och uppenbarar sig i otrons fräcka uttalande, i fullt affall ifrån kristendomen och i hat till Kristus. Den som icke will tro och lyda sanningen wäljer själf sin förtäppelse.

11 Och fördenksfull skall Gud sända dem kraftig willfarelse, så att de skola tro lögnen,

Den, som icke ättar sanningen, kastar sig frivilligt i lögn och willfarelse, och då hjertat wäljer lögnen, så tillåter Gud, att lögnen framträder med stor magt och fagerit sten, så att den menniskan, till straff för sin kärlek till lögnen, blifwer ännu mera förwilla, förblindad och bebragen. Se 1 Kor. 22: 22. Rom. 1: 21, 24. Så inart otron och affallet från Herren stigit till en wiß höjd, så låter den rättfärdige Guden alltid någon salsk em uppstå, som uttalar de otrognas tantar och blifwer deras stöd, lebare och anförare på otrons och förtäppelsens wäg. Detta är orjaten, hwarföre Gud låter sådana willöandar uppstå och förföra så många. Inga andra bliwa fångna i lögnens garn, än de, som wilja warda försörde. Det kommer till slut för långt, att de, som icke tro på Kristus, de tro på antiktrost, ty något will hwarje menniska hafwa att tro på, och dersöre råkar hon genom otron in i wantron.

12 på det att alla må warda dömda, som icke hafwa trott sanningen, utan haft sin lust i orättfärdigheten.

Otron på Guds ord och på Kristus wisar alltid att menniskan har lust i orättfärdigheten. Att vara stild från Kristus är idel orättfärdighet, ty utan tro är det omöjligt att tänkas Gud. Genom tron på antiktrost blifwer orättfärdigheten i sitt högsta mått uppenbarad, och derpå följer domen öfwer denna orättfärdighet. Joh. 3: 18, 20.

13 Men wi äro pligtige att tacka Gud alltid för eder, mina af Herren älskade bröder, att Gud har utwalt eder från begynnelsen till frälsning genom Andens helgelse och genom tro på sanningen, 1 Tesl. 1: 4. 2 Tesl. 1: 3.

14 hwar till han har kallat eder genom vårt ewangelium, att I skolen winna vår Herre Jesu Kristi härlighet.

Nemligen frälsning genom Andens helgelse och genom tro på sanningen. Gud har utwalt eller utkorat eder i Kristus, och efter denna utkorelse kallat eder; genom sin Helige Ande har han affilit eder ifrån werlden och orättfärdigheten och gjort eder till sin egendom. Denna afföndring från werlden, detta barnafkap hos Gud består i tron på sanningen, i tron på Kristus.

15 Stån dersöre nu fast, mina bröder, och hållen eder wid de lärdomar I hafwen inhemtat, ware sig genom vårt tal eller vårt bref. 2 Tesl. 3: 6.

16 Men vår Herre Jesus Kristus själf och vår Gud och Fader, som har älskat oss och i nåd gifwit oss en ewig hugswalelse och ett godt hopp,

17 han hugswale edra hjertan och stadfäste eder i allt godt ord och werk.

Den ewiga hugswalelsen och det goda hoppet, som nåden gifwit de trogna, will Herren själf stadfästa, och både i andeligt ljus och i trons frukter låta sitt tillwäga samt uppfylla dem med kraft och hugswalelse under alla de bedröfwelser, som möta, i hynnerhet i affallets tider.

3 Kapitlet.

Uppmaning till förbön, ordning och arbetsamhet. Slutbetsning.

För öfrigt, mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafwa framgång och warda förhärligadt, såsom och hos eder, Ef. 6: 18 f. Kol. 4: 3.

Hafwa framgång, egentligen löpa, hafwa stundlam framgång. Framgång får Guds ord, då det emottages i menniskors hjertan, så att de komma till tron på Kristus och bliwa frälste. Då blifwer det folk prifadt och förhärligadt såsom en Guds kraft till frälsning för hwar och en som tror. Rom. 1: 16. På det ordet måtte hafwa stundlam framgång och warda förhärligadt, uppmanar aposteln dem till bön för sig såsom ordets förtunnare.

2 och att wi må warda befriade från de wanartiga och onda menniskorna. Ty tron är icke hwar mans.

Rom. 15: 30 f.

Alla Kristi befännare böra häraf lära att bejda för hwarandra om förloknung från allt öndt. Wanartiga och onda menniskor äro far-

Iliga andeliga fiender, berdföre böra wi särskilt bedja om förlofning från deras magt och list och förföljelser; ty tron är icke hwar mans: alla äro icke tillgängliga för tron; och detta är orsaken till deras wanart och ondsta och påfallar de trognas tråga förböner. Det är för många menniskor förqäfwes att saligheten tilljudes dem genom euanjelium; de wilja icke tro på sanningen, att de måtte blifwa frälste, ehuru Gud will att alla skulle warda frälste och komma till sanningens kunnskap. Se Ap. G. 17: 31. Joh. 5: 44. Ap. G. 8: 13, 21.

3 Men trofast är Herren, hwilken skall stadfästa eder och bewara eder för det onda. 1 Kor. 1: 9. 10: 13.

1 Tesf. 5: 24. Joh. 17: 15.

Det onda, kanste rättare den onde, d. ä. hjeswilen. Så tröstar Guds ande alla troende, på det de i onda tider, under förförsta läror, frestelser, förföljelser och lidanden stola förtrösta på Herrens bewarande nåd. I wår swaghet och brist på trofasthet så wi förtrösta på den trofaste frälzaren, som sjelf will fullborda det werket, han i oss har börjat, och bewara oss för Satan och för onda menniskor och för wår onda natur.

4 Och wi tillförse oss af eder i Herren, att I både gören och skolen göra hwad wi bjuda eder; 2 Kor. 7: 16.

För att blifwa bewarade och stadfästade i nåden, v. 3, är det nödvändigt att wi akka på Herrens ord och i trons lydnad göra derefter.

5 men Herren styre edra hjertan till Guds kärlek och till Kristi tålmod.

Allt som till frälzning och salighet hörer, är af ibel nåd. Hafwa wi nåden, så är bod alltid af nåden, att Herren styr wåra hjertan, så att wi alltid af kärlek till Gud göra hans wilja och efterfölja Kristi tålmod i att lida allt hwad han behagar pålägga oss.

6 Och wi bjuda eder, mina bröder, i wår Herre Jesu Kristi namn, att I dragen eder från hwar och en broder, som wandrar ofskickligt och icke efter den kärdom, hwilken han har fått af oss.

1 Kor. 5: 9 f. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

Från hwar och en, som will wåra en broder i Kristus, men icke lefwer efter Guds ords förestift, stola de troende draga sig undan, på det han må blifwa fördrumjudad och komma till besinning och bättring. Icke blott grofwa förbrutelser, utan allt ofsid bör föranleda en sådan affördring. Det är också ofskickligt, då någon försummar de letamliga göromålen, äfwen om han med något slags andelig beställsamhet gifwer ett godt sten åt försummelsen. Se 1 Tesf. 4: 11, 12.

7 Ty I weten sjelfwa, huru I bören efterfölja oss, emedan wi icke hafwa uppfört oss ofskickligt bland eder

1 Kor. 11: 1. 1 Tesf. 1: 6. 2: 10.

8 och icke heller för intet ätit bröd hos någon, utan i beswår och möda

arbetade wi natt och dag för att icke wåra någon af eder till tunga,

Ap. G. 18: 3. 20: 34. 1 Kor. 4: 12. 2 Kor. 11: 9. 12: 13. 1 Tesf. 2: 9.

Med sitt exempel hade aposteln wifad, huru en kristen skall wandra, och den, som har ett andeligt kall, bör alltid ställa sig så, att han berdför emottager den allra minsta letamliga webergällning, som han möjligen kan.

9 icke berdföre att wi icke hafwa rättighet dertill, utan på det att wi skulle framställa oss sjelfwa såsom ett föredöme för eder, att I mätten esterlikna oss. Matt. 10: 10. 1 Kor. 4: 16. 9: 4 f. 11: 1. 1 Tesf. 1: 6. 2: 7, 10. Fil. 3: 17. 1 Tim. 5: 13.

Icke berdföre att wi icke hafwa rättighet, nemligen att fordra underhåll. Se 1 Kor. 9: 6—17.

10 Däsa gåfwo wi eder, när wi woro hos eder, det budet: om någon icke will arbete, skall han icke heller äta.

Du skall äta ditt bröd i ditt anletes swett, 1 Mo. 3: 19. Om någon kristen kom i frestelse att tänka, att han i sitt nya lif och sin höga himmelska kallelse icke mera behöfde stöta de jordiska göromålen, så skulle han tänka efter, om han war upphöjd öfwer de jordiska behöfwen. Så länge du behöfwer läder och föda, så är arbetet i din kallelse den efter syndafallet fastställda ordningen, i hwilken Gud lofwat att gifwa dig det dagliga brödet. Äfwen den, som har medel att lefwa utan arbete, får icke wåra sykklös, om han är en kristen, ty kärleken till Kristus måste då tvinga honom att arbete för hans rike.

11 Ty wi höra, att några wandra ofskickligt bland eder och arbete icke, utan befatta sig med onyttiga ting.

Wi se här, att kristna behöfwa warnas för frestelen att försumma de jordiska pligternas. Ju mera de dertill frestas, och ju mera den otrogna werlden anklagar dem för benägenhet till sådan försummelse, desto angelägnare böra de wåra att upphylla de timliga pligterna med stor samwetsgrannhet och flit, ty derpå hwilar Herrens wälfignelse, och dermed tillstoppa de munnen på sanningens motståndare. Att befatta sig med onyttiga ting, i förweten beställsamhet inblandas sig i andras angelägenheter, i prat-sjukan o. s. w., är en följd af lättja och försumlighet. Wennistan är slapad att wåra werksam, och då hon icke gör hwad hon skulle göra, så företager hon sig det, som icke angår henne.

12 Men sådana bjuda och förmana wi genom wår Herre Jesus Kristus, att de arbete i stillhet och äta sitt eget bröd. Ef. 4: 28. 1 Tesf. 4: 11.

Den, som icke will arbete, åter icke sitt eget bröd, utan andras. Det är på wikt fått sullet, äfwen om det är betalt. Se v. 10. Denna förmaning framställes här med största eftertryck

i Herren Jesu namn, och derföre bör den så mycket mera behjertas.

13 Och I, mina bröder, förtröttens icke att göra det goda. Gal. 6: 9.

Flit och arbetsamhet har en dubbel frukt: först att man förvärfwar sig sitt uppehälle, så att man icke behöfwer wara för någon beswärlig, och dernäst att man kan understödja dem, som äro i nöd.

14 Och om någon icke lyder vårt ord i detta bref, så antecknen honom och hafwen ingen umgängelse med honom, att han må blygas.

Matt. 18: 17. 1 Kor. 5: 9 f.

På detta sätt skulle förödmjultelsen göras ännu eftertryckligare, se v. 6, och om allt detta icke wille hjälpa, så war den lättjesulle och oordentlige på detta sätt betecknad såsom ebangelium olhbig.

15 Hållen honom dock icke för en öwän, utan förmanen honom såsom en bröder.

Huru all förmaning bör ske i sann kärlek och fattmodighet, på det man icke må bortstöta

och förderfwa, utan winna och rädda dem, som förmanas, se Gal. 6: 1. Jak. 5: 19, 20.

16 Och fridens Herre sjelf gifwe eder friden alltid på allt sätt. Herren ware med eder alla! 1 Tess. 5: 23.

Fridens Herre är fridsfursten Kristus, hans rike är fridens rike, och denna frid will han gifwa åt fridens barn. Se 4 Mos. 6: 26. 1 Tess. 5: 23. Afwen då inbördes warningar och förmaningar behöfwas, är det högst nödwändigt att gifwa att, att icke friden södes. Rom. 12: 18.

17 Helsingen med min, Pauls, hand, hwilket är tecknet i hwarje bref. Så skrifwer jag. 1 Kor. 16: 21.

Om nödwändigheten af apostelns egenhändige helsning och namnteckning, se Kol. 4: 18. Denna påskrift war för församlingen i Tessalonika särskildt behöflig, derföre att falska lärare förlötte bedraga församlingen med dittade bref. 2 Tess. 2: 2.

18 Vår Herre Jesu Kristi nåd ware med eder alla! Amen.

Se 1 Tess. 5: 23.

